Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 листопада 2010 року № 46 (366)

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТИ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ПАМ'ЯТЬ НЕЗНИЩЕННА

27 листопада Україна і світ вшанували 77-мі роковини найжорстокішого злочину, вчиненого тоталітарним радянським режимом проти українського народу, – Голодомору-геноциду 1932–33 років. У Києві та інших регіонах України в заходах пам'яті померлих від голоду взяли участь очільники та численні активісти Конгресу Українських Націоналістів.

У Києві пошанування відбулися біля Національного меморіалу жертв Голодоморів. Тут зібралися представники усіх областей, громадських організацій та політичних партій, очільники дипломатичних представництв інших країн, кияни та гості міста. Громадський комітет зі вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду запросив до участи в жалобному заході у Києві всіх президентів України, але дали згоду взяти участь лише Віктор Ющенко та Леонід Кравчук.

Учасники акції поклали червоні яблука і колоски пшениці до пам'ятника "Діти Голодомору" та поставили свічки і квіти до Меморіалу жертвам голодоморів. Біля підніжжя пам'ятника горіла і свічка від Конгресу Українських Націоналістів, яку поклав Голова Секретаріату Головного Проводу Степан Брацюнь.

Присутні молилися за душі померлих під час Панахиди, яку відправили Патріарх Київський та всієї Руси-України Філарет, Патріарх Української греко-католицької церкви Любомир Ґузар, очільники Української автокефальної православної церкви та Римо-католицької церкви в Україні.

Слово мали свідок Голодомору Володимир Ткачук, президенти України Віктор Ющенко та Леонід Кравчук, співкоординатор Громадського комітету із вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду академік Ігор Юхновський.

Закінчення на 2-й стор.

Світовий Конгрес Українців, який представляє українські громади в понад 30 країнах світу, пропонує підписатися кожному під наступною петицією до Президента України:

ПЕТИЦІЯ

Визнайте Голодомор геноцидом!

Президенту України
Віктору Януковичу

Шановний пане Президенте!

На засіданні Парламентської асамблеї Ради Європи 27 квітня 2010 р. Ви заявили, що визнати Голодомор 1932–33 рр. як факт геноциду щодо того чи іншого народу є неправильно і несправедливо, цим самим порушивши Закон України "Про Голодомор 1932–33 років в Україні".

Глибоко вболіваючи за відновлення історичної правди про Україну та всіляко поширюючи її в країні мого проживання, я закликаю Вас публічно визнати Голодомор геноцидом українського народу та забезпечити дотримання Закону "Про Голодомор 1932–33 років в Україні", який стверджує факт геноциду.

З повагою,

Міжнародний координаційний комітет
Світового Конґресу Українців
у справі Голодомору

Підписатися під цією петицією можна на цьому сайті:
http://www.ukrainianworldcongress.org/signature.php/signature_id/1/lang/ua

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

СПРАВИ МОВНІ Й ЗАМОВНІ

Григорій ШТОНЬ

Якщо вірити пресі, у нас формується або й уже сформований своєрідний лицарський орден, на знаменах якого найбільш зримими є мовні стигми і довколомовна – од цього нікуди не дінешся – риторика. І те, і те, тобто мученицька святість і цілком благополучна її імітація, життєво нероздільні. Хоч робити з них, як це повелося у нашій патріотиці, професію не годилося б; є страждання і страждання. Одні з них (приміром, Стусові) народили духовний Храм, притому – практично безлюдний, інші плодили й плодять Драчів, давно й назавжди фахово збанкрутілих академіків та професуру, жодне слово яких не освячене ні самоспалювальною Вірою, ні пожиттєво незгасним покаяльним вогнем. Про комсомолистих їхніх сподвижників і наддіяльних націонал-писарчуків краще не згадувати, позаяк це наближає до народу, а народ – то матерія апріорно праведна.

А чи така вже й праведна? Занотувавши для початку те, що традиційне місцеперебування народу за межами офіційних інституцій, установ, а з тим і великих та малих, до того ж зросійщених, міст є белетризованим глупством, без трати часу запитаю: "Якою мовою послуговуються в оцю ось мить ковбасники, які готують до завозу в супермаркети розбавлену різними фарбниками гниль?". Цілком правильно – хто якою. А в цілому суржиком, позаяк моральна неохайність і неохайність загальнокультурна взаємосполучні. Хоч, зізнаюся, я до старости вірив, що на моїй рідній Тернопільщині усе злочинне сусідомовне. Та ні – сурогатномовне, як, зрештою, скрізь, хоч т.зв. "чистота" слововживитку і навіть позірна його вишуканість мало, а зчаста й зовсім незалежні від санітарного стану духовного людського єства. Це за роки незалежности довели праві й ліві народні депутати. Звісно, не всі, але у переважаючій своїй більшості продавані і перекуплювані з легкістю, що сусідує зі злочином. А може, й злочином є.

Ergo – мова (принаймні – ужиткова) може ставати не лише політичним товаром, а й одяганкою для будь-кого. Як вишиванка для тих, хто ходить у ній навіть на службу. Мовляв – ось я який у добу колабораціонізму національно свідомий. Але ж ми давно вже не етнос. І мову, як і побутову культуру, не лише охороняємо, а й розбудовуємо. Чого (принагідно торкнуся справ літературних) не робить гальмівно верисклива графоманія, котра перетворює рідноземні словополя на суцільний вигін. Утім, до цього ще справа дійде, а зараз про негаразди набагато посутніші. Або й смертельно загрозливі.

З чого починається ерозія віками плодючого чорнозему? Із підкарно невмілого на нім господарювання, складником якого є й сліпа жадоба наживи. Чи присутня ця жадоба серед тих, хто віддає на уже згадуваній (і хіба тільки там?) Тернопільщині свої паї чехам, а ті їх знеживлюють культурами, у себе вдома практично забороненими? Але ж, скажуть, це робиться з біди. Якої, прошу мені пояснити, біди? Найдіть у мене на Ланівеччині село, що живе виключно за рахунок тотально розкрадуваної держави. Більше того, знайдіть хату, де хліб і присмачене м'ясом "до хліба" є давно й назавжди забутою розкішшю. Таких хат не існує. Навіть у п'яниць і сиріт-пенсіонерів. Що ж тоді називати найголовнішим негараздом загальнодержавного нашого життя, яке (принаймні, на малій моїй батьківщині) є природно україномовним? І природно зіпсутим у такій мірі, що не піддається вже обмірові.

Закінчення на 7-й стор.

46
4 820102 210017

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн., на рік – 60,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТИ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ПАМ'ЯТЬ НЕЗНИЩЕННА

У своєму виступі під час церемонії вшанування пам'яті померлих від голоду в 1932–1933 рр. українців екс-президент України Віктор Ющенко наголосив на тому, що подібні мітинги присвячуються не лише вшануванню пам'яті жертв Голодомору, не тільки минулому, а й майбутньому.

Під час церемонії вшанування пам'яті померлих від голоду 1932–1933 рр.: голова Секретаріату КУН С.БРАЦЮНЬ.

"Ми зібралися тут не тільки для того, щоб схилити голови перед світлою пам'яттю десяти мільйонів українців, невинно убієнних в голод у 20-х, 30-х, 40-х роках. Я переконаний, що ми відбуваємо ще одну місію – створити цю пам'ять, щоб потім її берегти. Такі мітинги і такі дні присвячуються не тільки тим десятимільйонним жертвам, які ми завжди будемо оплакувати. Такі мітинги присвячуються не тільки минулому. Такі зібрання, такі пам'ятники, наші розмови і наша пам'ять присвячуються більш важливому – нашому майбутньому. Ось для чого ми у ці холодні вечори тут", – відзначив В.Ющенко.

Він наголосив на тому, що українська нація, вшановуючи пам'ять своїх невинно убієнних земляків, робить те, що повинна робити будь-яка нація.

"Сьогодні по Україні вшановується пам'ять мільйонів невинних жертв Голодомору – геноциду – вбивства голодом. Це роблять звичайні люди, незважаючи на формальності, владу, її поведінку, її приклад, не дивлячись на політику", – підкреслив Віктор Ющенко.

Після виступів була оголошена загальнонаціональна хвилина мовчання, а за кілька хвилин по тому в залі Меморіалу учасники акції запалили "Незгасиму свічку" та долучилися до всеукраїнської акції "Запали свічку".

Захід у Києві пройшов під національними прапорами із жалобними чорними стрічками без використання партійної символіки.

Водночас нинішнє відзначення річниці Голодомору-Геноциду заплямоване поведінкою декотрих представників нинішньої влади, які знехтували пам'яттю про жертви Голодомору. Зрештою, і сам В.Янукович як Президент досі не визнає Голодомор геноцидом українського народу.

Можливо, дехто з держслужбовців вже застосовує пораду ізраїльського президента Переса і негайно забув історію українського народу. Тут доречно звернути увагу на те, що політик, який би зневажливо висловився про Голокост, не протримався б на посаді навіть 24 години, і то не тільки в Ізраїлі, а й у будь-якій європейській країні та Північній Америці. І це не залежить, чи Україна хоче до Европи, чи до Азії – моралі повинні дотримуватися всі, а політики – в першу чергу.

Сумно стає не тільки при запаленій свічці, при згадці про мільйони жертв голодної смерті, а й тому, що в Україні лише три телеканали запалили свічку, щоб пом'янути невинно убієнних. А в багатьох країнах світу навіть чужинці приєдналися до цієї акції, щоб продемонструвати солідарність з українцями.

Кор. "НіД"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВСІ РОЗСЕКРЕЧЕНІ ДОКУМЕНТИ ПРО ГОЛОДОМОР В ОДНІЙ КНИЗІ

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

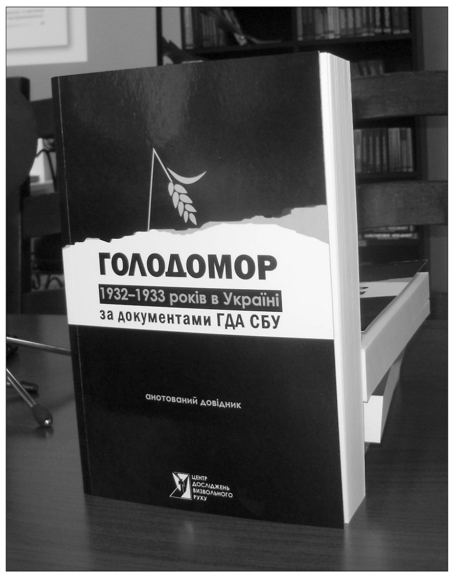

Напередодні відзначення роковин Голодомору-геноциду 1932–1933 років у Києво-Могилянській академії презентовано гнигу "Голодомор 1932–1933 років в Україні за документами галузевого Державного архіву СБУ. Анотований довідник". Ця книга – перше видання повного переліку всіх розсекречених документів СБУ про Голодомор та короткий огляд їх змісту. В книзі також оприявнено розсекречені 2009 року інформаційні повідомлення та доповідні записки КДБ УРСР, які викривають форми і методи боротьби радянської спецслужби проти поширення у світі правди про Голодомор. Книгу-довідник видано Центром досліджень визвольного руху спільно з Галузевим державним архівом СБУ, Інститутом історії України НАНУ та Інститутом української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського. Упорядники – працівники архіву СБУ Василь Даниленко, Людмила Аулова та Валентина Лавренюк.

На початку презентації історик Володимир В'ятрович повідомив, що це видання є унікальним тому, що воно містить повний анотований перелік усіх документів, що стосуються Голодомору і були виявлені в СБУ. "Усього в книзі – 420 документів. Цей довідник сьогодні є надзвичайно актуальним як для дослідників теми Голодомору, так і для всіх, хто цікавиться історією українського народу", – відзначив Володимир В'ятрович. Далі він додав: "Інформаційна блокада навколо Голодомору утримувалась комуністами десятки років. На початку 1980-х років українці діаспори кинули їй серйозний виклик – розпочали підготовку до вшанування 50-х роковин трагедії. А вже 1987 рік можна вважати часом остаточного перелому в інформаційному протистоянні між КДБ та діаспорою: 25 грудня цього року Щербицький у доповіді, присвяченій 70-річчю створення УРСР, згадав про факт голоду".

Один із рецензентів книги, провідний дослідник Голодомору Василь Марочко під час презентації відзначив, що тема Голодомору в Україні давно вже є справою громадською і видання нових книжок є тому підтвердженням. "І це незважаючи на те, що хтось сьогодні Голодомор намагається заперечувати", – сказав пан Марочко. Він наголосив, що якби наші друзі у Росії, використавши свої архіви ФСБ, упорядкували подібний довідник, то й дискусія у нас з ними була б предметнішою. "Серед 420 документів, які містяться в книзі, мене особисто зацікавили свідчення багатьох українських селян, які, передбачаючи голод, називали радянську владу "владою антихристів", – розповів Василь Марочко і підсумував, що ми нікому нічого не збираємось доводити, а лише констатуємо, що на території УРСР керівництвом комуністичної партії вчинено злочин, який не має терміну давності.

Головний упорядник книжки доктор історичних наук Василь Даниленко подякував усім, хто своєю копіткою працею наблизив час її виходу у світ. Він сказав, що усі документи збирались у єдиний масив з 2006 року, але справжнім проривом у цій роботі став 2009 рік. "У книзі вміщені деякі матеріали, що стосуються всесоюзного перепису населення 1937 року, а саме документи ГПУ, яке відстежувало перепис. Ці документи свідчать про те, що близько 6 мільйонів людей в Україні бракує до прогнозованого рівня. До речі, отримавши результати того перепису, ГПУ заарештувало керівників управління народно-господарського обліку, яке проводило перепис. Функціонерів було звинувачено у навмисному заниженні фактичної кількості українського населення. Отже, за їхніми розрахунками на 1937 рік в Україні очікувалось 35 мільйонів людей, а за результатами перепису – 29 мільйонів. Таким чином, саме з цих матеріалів можна й встановити приблизну цифру кількості українського люду, який загинув від Голодомору 1932–1933 років", – наголосив Василь Даниленко.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

ПЕРШИЙ КРОК ДО РЕВОЛЮЦІЇ

"Об'єднаний народ – непереможний!"

Володимир ЧЕМЕРИС

Вже майже два десятиліття в Україні тривають ринкові реформи. Їхній зміст – у зосередженні власности та фінансових потоків у руках тих, кого називають великими капіталістами. Тобто в руках суспільного класу, який з'явився у "лихі 90-ті" і з тих часів опанував політичну й економічну владу в країні.

Їхній зміст – у накопиченні багатств в руках небагатьох за рахунок більшости українців. Тобто за рахунок усіх інших соціальних груп – від робітників до дрібних підприємців.

Ці реформи проводили геть усі українські уряди – і за Кучми, і за "помаранчевих", і тепер, за "біло-синіх". І ці "непопулярні" реформи, про необхідність яких нам безперервно говорять з телевізійних екранів та газетних шпальт, триватимуть доти, доки в Україні триватиме всевладдя капіталу.

Але часом Україну пориває протестами проти такого стану речей. Так було за часів "України без Кучми" і 2004-го. Різні події ставали приводом до тих виступів (вбивство журналіста Гонгадзе, президентські вибори). Але за своєю суттю всі ці акції являли собою протестний рух тих, хто прагнув соціальних змін.

За законами ринку, між капіталістами завжди існує економічна, а відтак і політична конкуренція. І 2004-го на хвилі руху "низів" владу захопила опозиційна фракція великого капіталу – "помаранчеві". Але жодних соціальних змін вони не зробили.

* * *

Сьогодні ж, після того, як зневірені українці провалили "помаранчевих", до влади прийшла нова партія великого капіталу – Партія регіонів. Вона розпочала нову хвилю ринкових реформ, і вже влітку-восени 2010 року ситуація в Україні виглядала так.

У відповідь на реформи уряду активізувалася боротьба українських громадян за свої соціальні права: у жовтні студенти провели масштабні акції проти платних послуг у закладах освіти, незалежні профспілки виступили проти проекту Трудового кодексу, а на деяких підприємствах відбулися страйки (наприклад, у липні – на Полтавському гірничозбагачувальному комбінаті, контрольованому, до речі, депутатом від БЮТ Жеваго).

А в листопаді на майдани Києва та обласних центрів вийшли дрібні підприємці з вимогами до президента ветувати Податковий кодекс.

Українці виступили проти порушення своїх громадянських прав: у травні харків'яни протестували проти вирубування дерев у парку імені Горького під комерційні проекти, у червні молодь провела низку акцій проти перетворення України на поліцейську державу, а громадські активісти не допустили ухвалення законопроекту №2450, спрямованого проти свободи мирних зібрань.

Загалом сьогодні протестна активність в Україні наближається до рівня 2004-го.

Місцеві вибори 31 жовтня продовжили тенденцію президентських виборів початку 2010-го. Низька явка виборців і рекордно високий відсоток тих, хто проголосував проти всіх, свідчать про розчарування громадян у всіх без винятку політичних силах (як провладних, так і опозиційних) – представниках великого капіталу.

Цю ж тенденцію підтверджують і протести з соціальними та загальнодемократичними вимогами, учасники яких відмовляються йти під прапорами політичної опозиції.

Політична опозиція (БЮТ і різні відгалуження НУНС) втратила довіру не лише тому, що за час свого правління не провела жодних змін, а й тому, що й тепер не здатна – в силу своєї соціальної природи – запропонувати жодних соціальних програм, які б були сприйняті українцями.

З іншого боку, правлячий клас повернув (скасувавши так звану "політреформу") політичну систему президентського авторитаризму, необхідну для проведення потрібних йому реформ.

Правляче угруповання з певним успіхом використало на місцевих виборах відвертих радикалів із "Свободи", щоб заповнити нішу, звільнену збанкрутілою політичною опозицією – аби не дати її заповнити рухом соціальних низів. Окрім того, різноманітні організації використовуються режимом для протидії рухові за громадянські права.

* * *

Між тим, всупереч діям влади та намаганням політичної опозиції його очолити, рух соціального протесту продовжує розвиватися. Розвиватися без спеціальної організації та політичних вождів.

Партія регіонів запропонувала низку законопроектів. Один з них – Податковий кодекс – декларує зменшення податків для підприємств, підконтрольних великому капіталу. Натомість збільшує податковий тягар для дрібних підприємців – "єдиноподатників" – учорашніх промислових робітників та бюджетників.

Якщо цей проект стане законом, підприємства великого капіталу успішно монополізують ринки торгівлі та послуг. У той же час велика частка "єдиноподатників" поповнить резервну армію праці, необхідну капіталові для створення ринку робочої сили і зменшення ціни цієї робочої сили.

Другий законопроект – Трудового кодексу – надає власникам надзвичайні повноваження щодо експлуатації робітників. Ще один проект – Житлового кодексу – усуває правові перепони для діяльності великих фірм-забудовників.

Фактичне запровадження (через постанови Кабміну та місцевих державних адміністрацій) платної освіти та медицини, підвищення тарифів на комунальні послуги одночасно з приватизацією комунальних підприємств, призведе до зростання прибутків новітніх бізнесменів та до зубожіння мільйонів українських громадян.

* * *

Протест проти Податкового кодексу є найбільш масовим з 2004-го року. І в цьому протесті дрібні підприємці, напевне самі того не усвідомлюючи, виступили проти великого капіталу.

І цей протест має великі шанси на успіх. Успіх в тому сенсі, що правлячий клас змушений буде внести суттєві зміни у Податковий кодекс, або й скасувати його взагалі.

Втім, усі соціальні виступи 2010 року досягли певного успіху, причому (!) без керівної і спрямовуючої ролі політичної опозиції.

Владі поки що не вдалося запровадити жодної зі своїх законодавчих реформаторських новацій. Ні Податковий, ні Трудовий кодекси, ні закон про обмеження свободи зібрань, ні постанову про платні послуги у вишах.

Станом на кінець листопада склалася ситуація, коли "верхи" не можуть, а "низи" не хочуть. Чим не революційна ситуація?

* * *

Між правлячою соціальною групою та соціальними групами "низів" склалася рівновага. Але дуже швидко ця рівновага буде порушена у той чи інший бік.

Дуже важливо, що, на відміну від 2004-го року, протести відбуваються не під гаслами приведення до влади доброго царя. Сьогодні українці почали усвідомлювати свої соціальні потреби.

Але поки що маємо розрізнені виступи різних соціальних груп зі своїми вимогами. Більшість робітників, студентів та інтелігенції не підтримують виступів дрібних підприємців. Як, зрештою, дрібні підприємці не підтримали виступи інших.

Кожна з "низових" соціальних груп поки що більш-менш успішно відбивається від наступу капіталістичних реформ. Але, якщо не буде зламана Система великого капіталу, цей капітал скористається найменшою і найближчою можливістю, аби накласти лапу на соціальні і громадянські права всіх українців.

Тоді повернуться у початковому вигляді Податковий і Трудовий кодекси, будуть прийняті закони про платну освіту та заборону мітингів.

* * *

Поки говорити про українську Революцію немає підстав. Але це не значить, що такі підстави не з'являться завтра.

Ситуація в Україні нині така, що у випадку, коли будуть поставлені не часткові, а загальні вимоги соціальних перетворень, зможемо отримати широкий протестний рух.

Тоді зможемо посягнути і на зміну соціальної Системи в Україні. Тобто на соціальну Революцію. Революцію, про необхідність якої говоримо ось уже 10 років – з часу "України без Кучми".

Але для цього треба зробити перший крок – створити координаційну раду незалежних профспілок промислових робітників та бюджетників, об'єднань студентів та дрібних підприємців. І тоді: "El pueblo unido, jamas sera vencido"! (Об'єднаний народ – непереможний. Чилі, 1970-й рік).

"Українська правда"

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ПІДТРИМУЄ ПІДПРИЄМЦІВ

Конгрес Українських Націоналістів підтримує вимоги українських підприємців і закликає Президента України ветувати Податковий кодекс, прийнятий Верховною Радою на догоду олігархам.

Переконані, що Податковий кодекс у такій редакції призведе до повної руйнації малого і середнього бізнесу та позбавить мільйони українців робочих місць і засобів до існування. Цей закон ставить підприємців у залежність від корупційного чиновницького апарату та сприяє посиленню корупції.

Українці, які впродовж багатьох років заощаджували кошти, щоб відкрити свою невеличку справу, сьогодні можуть усе втратити. В той же час, Податковий кодекс уряду Азарова, що в десятки разів збільшує навантаження на малий та середній бізнес, майже не обтяжує олігархів, прибутки яких сягають сотень мільйонів гривень. Ми вважаємо, що передусім великий бізнес повинен брати на себе відповідальність за наповнення бюджету держави.

Проте уряд Азарова своєю непрофесійною і популістською політикою спричинив нечуваний дефіцит державного бюджету, який тепер намагаються наповнити за рахунок дрібних підприємців та міжнародних валютних кредитів.

Депутати Верховної Ради, підтримавши здирницький Податковий кодекс, зрадили своїх виборців і продемонстрували свою зневагу до українського народу. Вкотре так звані народні обранці стали на захист олігархічних кланів. При цьому голосування проходило у напівпорожній залі, де один депутат голосував за десятьох, однак, незважаючи на такі порушення регламенту, спікер Литвин протягнув цей антинародний закон.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє про підтримку підприємців, які сьогодні вийшли на Майдан і вимагають справедливих умов розвитку для малого і середнього підприємництва.

Закликаємо не вірити облудним обіцянкам урядовців, а вимагати справедливих умов ведення бізнесу.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

МАЙДАН: ШІСТЬ РОКІВ ПОТОМУ

ПІДПРИЄМЦІ ЗУПИНЯЮТЬ ПЕРЕГОВОРИ З УРЯДОМ ТА ВИСУВАЮТЬ ПОЛІТИЧНІ ВИМОГИ

Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава"

Ось уже другий тиждень поспіль представники малого бізнесу протестують у Києві проти набуття чинності Податкового кодексу. Від неділі 28 листопада підприємці, згідно з рішенням координаційної ради протестувальників, вирішили більше не обговорювати з урядом можливих поправок до цього документу та вимагатимуть накладення президентського вето на Податковий кодекс.

Новий імпульс акція отримала у понеділок, 29 листопада. Попри снігопад та похолодання, на Майдані Незалежності перебувало близько 10–12 тисяч осіб. Крім того, подібні акції, за словами підприємців, відбуваються також і в інших містах України.

Мітингувальники на столичному Майдані тримають у руках національні прапори України й час від часу скандують: "Слава Україні! Героям слава!". На площі також скандують "Геть Тігіпка" та інші гасла проти Податкового кодексу.

На початку другого тижня протестів їхні організатори переглянули свої попередні наміри дистанціюватися від політики та політиків і зосередитися на суто економічних вимогах до влади.

Про це свідчать сформульовані в понеділок вимоги, окрім вето на Податковий кодекс, відставки уряду та проведення виборів до Верховної Ради у березні 2011 року.

Підприємці також вимагають скасувати угоду з Кіпром про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна.

"Саме завдяки цій угоді, яка була укладена ще за часів УРСР, близько 20 мільярдів доларів щороку недоотримує державний бюджет України, а це майже 10% ВВП і майже половина всіх податкових надходжень за рік", – йдеться у повідомленні.

"Це гроші олігархічного капіталу та великого бізнесу, мабуть, доброї половини нардепів, які сидять у парламенті і виводять їх на офшори. Згідно з даними Держкомстату, приблизно 90% всіх інвестицій українців за кордон – це Кіпр", – зазначили підприємці.

Також вони вимагають скоротити витратну частину державного бюджету.

"Кожна цивілізована країна, яка опинилася в скрутному економічному становищі, наприклад, та сама Греція, Іспанія, Англія й інші країни Європи, першочергово зменшують витратну частину бюджету. Вимагаємо скоротити на 20% заробітні плати народним депутатам", – йдеться у повідомленні.

"Середня зарплата нардепа – 17 тисяч 425 гривень, плюс депутат має право ще на 17 тисяч 425 гривень на місяць на відшкодування витрат, пов'язаних із виконанням своїх повноважень, плюс витрати на оздоровлення, авіа, утримання особистих помічників тощо", – зазначили підприємці.

Крім того, підприємці вимагають прийняти закон про доступ до інформації.

"Ми, представники малого та середнього бізнесу, готові сплачувати справедливі податки та наповнювати державний бюджет, – зазначається у заяві. – Але ми маємо бути впевненими, що наші податки будуть витрачені на підвищення пенсій пенсіонерам, підвищення зарплат вчителям, на якісну медицину, а не на те, щоб за наші гроші Нацагентство з Євро-2012 робило собі ремонт за мільйон гривень, президент літатиме на найдорожчому гвинтокрилі, а 60% "відкатів" з ремонту доріг осідатимуть у кишенях чиновників".

"Ми наповнюємо цей бюджет, ми маємо його контролювати. Закон про доступ до інформації дасть нам можливість спільно із громадськістю контролювати діяльність влади та, зокрема, витрачання державного бюджету", – йдеться у заяві.

Акція, що розпочиналася як протест підприємців проти Податкового кодексу, вийшла за межі вузьких економічних вимог і набула усіх ознак загальнонаціонального політичного протесту.

З РОСИ І ВОДИ!

ПІВВІКОВИЙ ЮВІЛЕЙ ОТЦЯ ДОКТОРА БОРИСА ҐУДЗЯКА

24 листопада ректор Українського католицького університету отець Борис Ґудзяк відзначив півстолітній ювілей

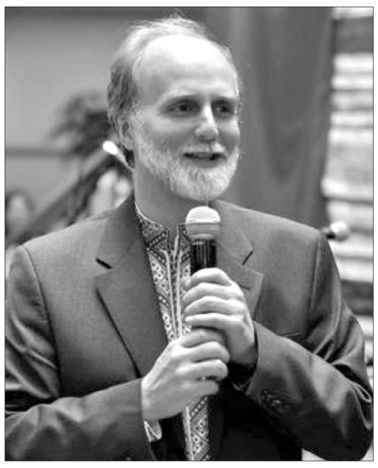

Він ніколи не святкував своїх уродин чи іменин, до нього не шикувались черги охочих привітати чи то щиро, чи з обов'язку, – він завжди тихо покидав Львів якраз напередодні дня народження. Так він зробив і цьогоріч, щоб у виснажливій мандрівці Європою та Америкою, в численних зустрічах, присвячених зборові коштів на розбудову Університету, скромно, без жодної помпезности зустріти свій День народження у турботі про інших. І це особливо вирізняє постать о. Бориса Ґудзяка на освітньо-науковому та загальносуспільному тлі нашої країни: він радше сам воліє дарувати, аніж приймати дари від когось, а якщо й приймає, то лише для інституційного розвитку Українського католицького університету, сповідуючи просте й водночас вічно глибинне кредо: "Подбай про ближнього!"

Наш дедалі метушливіший світ із його погонею за марнослав'ям і матеріальним добробутом, здавалося б, не залишає й крихти віри в те, що сила людського духу зможе подолати суспільну байдужість і страх. Людська доброта, порядність та гідність – це той безцінний скарб, що його в усі часи покликані охороняти особистості, які вірять у моральні закони й цінності, у суспільну відповідальність та обов'язок. Воістину: "Не мури, а мужі – оборона для міста".

О.Борис Ґудзяк – один із тих, кого, без сумніву, можна назвати моральним авторитетом львівської громади. Він – будівничий нашого міста, нашої країни, адже Український католицький університет, хоча за кількістю студентів чи не найменший у Львові, все-таки подає українській академічній спільноті найповажніший приклад розбудови студентського містечка. Це, власне, та життєва енергія, яка живить дух Університету, що став проектом усього життя о.Бориса Ґудзяка. Саме завдяки візії отця ректора в УКУ панує атмосфера Свободи. Єдина політика тут – політика терпимости, доброзичливости, академічної солідарности й любові до свого краю. За порівняно короткий період інституційного функціонування УКУ зумів вибудувати власну поставу, закласти основи свого академічного етосу, який відображає місію Українського католицького університету XXI століття. Отож, не лише львівській громаді, а й всьому українському суспільству у нелегкі для нього часи УКУ подає приклад милосердя та уваги до ближнього.

О.Борис Ґудзяк дбає про те, щоб у світі, попри тенденції, не вельми сприятливі для плекання національних цінностей, слово "Україна" знаходило позитивний відгук, а любов до українськості поєднувалась із християнськими засадами, які віддавна були шановані на наших землях, виявлялись у величі душі, жертовності, шляхетності доброго чину.

У цей ювілейний день ми висловлюємо щиру подяку о.Борисові Ґудзяку за його жертовну працю, за його громадянську мужність і духовну енергію у щоденних зусиллях, спрямованих на добро й на кращі зміни в нашому суспільстві.

З роси і води Вам, отче Борисе!"

Марія ЗУБРИЦЬКА,
Михайло КОМАРНИЦЬКИЙ,
Андрій СОДОМОРА ,
Іван ВАКАРЧУК, Тарас ВОЗНЯК ,
Ярослав РУЩИШИН,
Оксана ВИННИЦЬКА,
Мирон ЮСИПОВИЧ,
Мирослав СЕНИК, Тарас ФІНІКОВ,
Ярослав СВАТКО, Павло ХОБЗЕЙ,
о. Іван ДАЦЬКО

НАЦІОНАЛІСТИ ВВАЖАЮТЬ ПОРАДУ ШИМОНА ПЕРЕСА ПРИНИЗЛИВОЮ

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що порада президента Ізраїлю Шимона Переса забути свою історію є образливою для українського народу.

"Якщо для президента Ізраїлю історія неважлива, то чому він вшановує пам'ять жертв Бабиного Яру та покладає квіти до меморіального комплексу?" – наголошує заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

За його словами, українська нація існує багато тисячоліть і має свою мову, культуру, історію. "Без історії не може існувати жодна нація", – акцентує Володимир Борейчук.

"Як можна забути такі трагічні сторінки нашої історії, як більшовицький переворот, голодомори, репресії? Чому українці повинні забути злочини проти своєї нації? Ми мусимо поіменно знати катів українського народу. Чому ми повинні забувати головних організаторів Голодомору 1932–1933 років: Йосифа Сталіна, В'ячеслава Молотова, Лазаря Кагановича, Павла Постишева, Станіслава Косіора, Власа Чубаря, Менделя Хатаєвича?" – запитує заступник голови КУН і наголошує, що така заява Президента Ізраїлю є особливо цинічною напередодні 77-х роковин Голодомору 1932–1933 рр. в Україні. "Замість цих принизливих "порад", Шимон Перес мав би ініціювати визнання Кнесетом Ізраїлю Голодомору 1932–1933 рр. як геноциду української нації, а не радити нам забувати ці трагічні сторінки історії", – зазначає заступник Голови КУН Володимир Борейчук.

ЕКСПАНСІЯ

НЕ ЛУКАВТЕ!

Відкритий лист Патріархові РПЦ Кирилу (Гундяєву) з приводу його чергового візиту в Україну

Корній СТАСЮК

Ваша Святість отче Кирило! Звертаюсь до Вас і вашої православної пастви в зв'язку із Вашими вже регулярними відвідинами Святої Київської Русі. Як видно із Ваших палких проповідей, основним своїм завданням на відповідальному посту патріарха РПЦ Ви бачите в щирому пастирському бажанні максимально сприяти в наверненні людей до віри православної, до зміцнення ролі РПЦ в єднанні во Христі Святої Русі. Віруючі бабусі та "истинно русские" палко вітають Вас як найавторитетнішого і непогрішимого пастора "стада Господнього", вони піднімають і цілують пелюстки троянд, по яких ступали Ваші "святі" стопи.

Але той, хто має очі і вуха, той бачить і чує і розуміє, що за цією показною "святістю" вилазять вуха затятого "собирателя земель Русских" Кирила-Гундяєва. Мислячим зрозуміло, що не від доброго життя в самопроголошеній спадкоємиці "Святой Руси" її найвищий релігійний сановник так заповзято взявся за душі і серця православних віруючих в "братній" колись Україні. Бо суттєво підупала і територіально, і особливо людськими ресурсами "спадкоємиця" "Святой Руси", народ якої помітно здеградував, не просихаючи від спиртного, так що й ніким підтримувати економічну та військову потугу, щоб і надалі весь світ тримати в напрузі. Рішення просте: за всяку ціну треба знову поєднати два "братні" народи. Але, отче Кирило, хіба можна поєднати в одній упряжі трудолюбивого коня і ненаситного ведмедя?

Не буду вигороджувати мій український народ, добряче потріпаний духовно і морально від багатовікової спільної "їзди в одному возі", де українцям в силу історичних обставин (точніше, "в силу сложившихся обстоятельств", а саме ламанням Московією переяславських та багатьох наступних домовленостей) напостійно була відведена роль тяглового коня.

Але подивимось окремо на іншого суб'єкта в планованому Вами об'єднавчому державному процесі – на "старшобратський" великоросійський народ. Це народ із понад 600-літньою державницькою історією, із виробленим в ньому (стараннями царів, імператорів та підконтрольної їм церкви) почуттям месійности, якому ніби-то самим Богом призначено звільняти і настановляти на шлях істини народи світу (звідси й визначення: народ-богоносець). І "звільняли", не безкорисливо для себе, звичайно. "Звільняли" великі і малі народи від їхніх статків, від їхньої мови, традицій, культури, від їхньої ідентичности. Навіть в революційні 17-ті – 20-ті роки минулого століття орди більшовиків, укомплектовані в основному "русскими братьями", йшли на Україну з пісеньками на кшталт: "В Украину мы пойдем, В Украине вольно жить, Есть что кушать, Есть что пить".

І їли, і пили, грабували і вбивали, і церкви валили. Отче Кирило, поясніть своїм вірним і всім нам, віруючим християнам інших конфесій, як міг вихований Російською церквою ваш народ-богоносець (яке божественне визначення!) через якихось два роки від початку більшовицької революції перетворитись на народ-богоборець, народ-богоненависник? І так впродовж всіх 70 років комуно-більшовицького панування. Світова цивілізація чогось подібного не знає. Очевидно, є щось таке стабільне, незмінне в ментальності Вашої нації, що ніякі прогресивні світоглядні тенденції, ніякі релігійні вчення, ніякі "європи" не змінюють її, цієї нації, внутрішню глибинну сутність. Дуже лаконічну характеристику цій внутрішній російській сутності дав на початках XX століття видатний російський поет Олександр Блок: "Да, азиаты мы, с раскосыми и жадными глазами". Це дошкульне визначення О.Блока дуже співзвучне із змістом приповідки, яка була поширена ще в Московії: "Что взято, то свято". Тобто такий загальноцивілізаційний порок, як злодійство, серед широкого російського загалу був вознесений майже до рангу чеснот. І якщо злодія й били, то не за те, що вкрав, а за те, що впіймався на злодійстві, тобто за "низьку кваліфікацію". Чому ні в якій іншій країні не здійснилася більшовицька революція періоду 1917 року? Чи не тому, що ніде так, як у тодішній Росії, не могло реалізуватись підступне, співзвучне російській ментальності гасло лукавих більшовиків: "Грабь награбленное!"?

Отче Кирило! Географічно Україна розташована в центрі Європи. На початках другого тисячоліття від різдва Христового вона була наймогутнішою державою в Європі. Через експансію татаро-монгольських орд, а пізніше в основному через гноблення нас їхніми нащадками-московитами, які пізніше назвалися чомусь великоросами, українська нація зазнала колосальних людських, інтелектуальних і моральних втрат. Від "старшого брата" за ці декілька сотень років спільного життя-буття колись досить освічений і боголюбивий український народ (почитайте спогади сірійського мандрівника Павла Халебського) "запозичив" такі характерні риси російської ментальности, як злодійство, брехливість, пияцтво та безбожництво. Це, звичайно, не робить нам, українцям, честі. За ці набуті, невластиві нам вади нашого характеру нас, українців, поки що не хочуть бачити в своєму цивілізаційному колі народи Європи. Але це несприйняття нас Європою тимчасове, бо оце набуте нами від чужинців скоро відімре, як невластиве нашій споконвічній природній ментальності, ментальності нації хліборобської, а не грабіжницької, завойовницької. Ментально нам чужою є азіатчина (в гіршому розумінні цього слова). І щоб скоріше цивілізуватись і ввійти в коло європейських народів, мусимо і надалі сповідувати знамените гасло Миколи Хвильового – "Геть від Москви!".

Хіба не багатовіковій насильницькій "дружбі" з вашим народом ми, українці, "завдячуємо" нищенням цвіту української нації, Геноцидом-Голодомором українців у XX столітті, Чорнобильським Апокаліпсисом, насильницьким омоскаленням та безліччю інших щодо нас злочинів? То, може, вже досить для України цієї неймовірної "дружби"?

Отче Кирило! В своїх проповідях на богослужіннях в українських храмах Ви неодноразово повторювали слова "Святая Русь". То скажіть, будьте добрі, в чому святість Русі, і якої саме Русі? Якщо Руси-України, то з Вами можна погодитись, бо який ще інший народ, як не український, зазнав від вашого народу таких багатомільйонних людських жертв і гноблення століттями за наше прагнення до державної незалежности, за нашу віру, мову, культуру…? Це воістину святий народ, серед якого ще й тепер більше половини його людности зберегла свою національну ідентичність і потрохи повертає свою національну гідність. Правда, ціною десятків, а може, й понад сотню мільйонів жертв нашого народу. Воістину, святий народ, Свята Русь.

А в чому святість Русі-Росії, якщо так можна назвати ваш, отче Кирило, народ? В тому, що понад 300 років була гнобителем українського народу, інших упокорених силою і підступністю народів? Чи можете, Ваша святість, вже в сучасній історії пригадати хоч один виступ "Святої" Російської Православної Церкви, як і російської громадськости, на захист проти нищення героїчного чеченського народу в його прагненнях до свободи, до національної незалежности і який до російського "общака" ніколи не просився? Не можете? Такі вчинки не в російській традиції? І не дочекаємось такого Вашого заступництва, бо, знову ж таки: "что взято, то свято". Ваш, отче Кирило, Московський Патріархат до сьогоднішнього часу не засудив кривавих злочинів комуністичного режиму, не покаявся у злочинній співпраці з ним щодо репресій проти УГКЦ та інших християнських церков. Така співпраця РПЦ з комуністичним режимом призвела до тотального морального занепаду і деградації суспільства. То чи має моральне право Московський Патріархат, з таким величезним негативом на його совісті, затягувати під свою "духовну" опіку український православний люд? Ні! Сто разів – ні! Воістину: лікарю, ізцілися сам!

Якщо при Богданові Хмельницькому Україна послизнулась щодо Московії на православ'ї ("єдиновірні брати"), то тепер, отче Кирило, знову ратуєте за спільність віри та ще й лукаво "словянское единство" тут пристосовуєте. Не лукавте! Бо "и не русские вы, и не словяне".

Отче Кирило! Не любіть нас, українців, своєю такою безмірною "братньою" любов'ю, бо від цієї любові Вашої і народу вашого до нас, українців, ще й досі в української нації хребет не випростався. Розуміємо, що за багато сотень років свого непомірного розширення (за рахунок чужого) "свята" Росія настільки багато вкусила, що не може всього цього проковтнути (як мовиться, півсвіта – замало, цілий – забагато). Дуже потрібні їй і тепер дармові роботящі руки і мислячі голови покладистих "хохлів". Але, Ваша святість, ці руки і голови потрібні в першу чергу Українській державі. Очевидно, що понад 300 років безмірного визиску українців на розбудову ненаситної імперії – неймовірно великий "дарунок" Святої України-Руси "братньому" і зовсім невдячному російському народові. То, може, вже пора зупинитись висмоктувати і далі із ослабленого тіла України її інтелектуальний, фізичний та матеріальний ресурс?

Від імені всього народу російського і очолюваної Вами церкви покайтеся, Ваша святість, перед "і живим, і мертвим, і ненародженим" народом Святої України-Руси за все те безмірне зло, яке було заподіяне народові українському народом вашої держави від давніх-давен аж дотепер. І, приїжджаючи в Україну, не дуріть і себе, і нас, що ми з вами – "единый русский, словянский народ". Бо, згідно з достовірними історико-етнографічними дослідженнями, теперішні "великороси" є слов'янами заледве на 10%. Тому, отче Кирило, ваші співплемінники – "и не русские, и не словяне". Ми з вами і етнічно, і ментально цілком різні народи, які сповідують часто цілком діаметрально протилежні цінності. Якщо, наприклад, для вашого лідера В.Путіна і вашої політичної еліти (мабуть, і для більшости росіян) найбільшою катастрофою XX століття був розпад СРСР, то для більшости українців цей розпад був і є найбільшим благом, найбільшим даром Господнім.

І на завершення, Ваша святість, ще раз: не любіть нас, українців, Вашою такою великою пастирською і "братньою" любов'ю, бо маємо гіркий досвід, що ця, якщо піддатись її лукавим спокусам, "любов" знову затягне нас в дрімучу Азію. А ми хочемо в Європу. Дуже хочемо. Возненавидьте нас, "хохлів" невдячних, нашліть на всю Україну анафему, як років 300 тому на одного із найдостойніших гетьманів України, і ми сприймемо це із належною до Вас вдячністю і скажемо і собі, і всьому світові: ми – вільні, нарешті вільні назавжди! А про Вашу любов до Святої України-Русі дуже доречно нагадати словами геніального українця, титана думки і праці Івана Франка, звернені також до одного із тогочасних "любителів" Русі: "Ти, брате, любиш Русь, Як хліб, як кусень сала, Я ж гавкаю раз-в-раз, Щоби вона не спала".

м.Львів

Кирило (праворуч) та Володимир (Сабодан): поцілунок "во Христі"?

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

КРИВАВА ВОЛИНЬ

Розбір фальсифікацій польських "істориків" Семашків

Іван ОЛЬХОВСЬКИЙ

Коли на збірці на хуторі Ликошина повідомили справжню мету акції (знищення колонії Чмикос), дехто із селян почав обурюватися. Тоді їм пригрозили розстрілом. А біля самої колонії за невиконання наказу вбити польського пастуха навіть було розстріляно чоловіка із села Заглинок. 29 серпня 1943 року в обідню пору колонію було оточено. Озброєні чоловіки заходили у хати, запитували, хто з присутніх поляк, і, починаючи з господаря, виводили мешканців на вулицю, де вбивали їх ударом обуха по голові. Втікачів розстрілювали з вогнепальної зброї. Дехто із мобілізованих селян, побачивши жахливу картину, втрачав самовладання, дехто спромігся втекти. Загалом, як зазначають Семашки, загинуло у колонії Чмикос 152–154 особи, в тому числі жінки, діти, старики і учасники підпілля. Врятуватись вдалося приблизно шістдесяти особам. Це, переважно, ті поляки, які їздили у цей день до Любомля у костел на службу Божу.

Вночі з 29 на 30 серпня напади було вчинено на польські села Кути та Янківці. У Кутах, згідно із Семашками, загинуло 209–210 осіб, у Янківцях – 86–87 осіб. Решта мешканців врятувались втечею у польські села Ягодин і Римачі, що розташовувались поблизу залізниці, яку охороняли німці. Вранці 30 серпня упівці з сотні "Байди" (Петра Хавхуна) разом із мобілізованими селянами оточили польські села Островки та Волю Островецьку. Тут загинуло, згідно із Семашками, відповідно 476 і 572 особи. Серед польських жертв у цих селах також були жінки, діти, старики, члени підпільних пляцувок, які не зорганізували ніякого опору. Станіславові Музиці вдалось вислизнути з оточення в Островках, добратися до польської пляцувки у Новому Ягодині і попросити допомоги. Але її не було надано. На зворотному шляху Станіслав Музика загинув. Після кривавої розправи над населенням цих польських сіл частину їхнього майна, продуктів забрали повстанці для поповнення запасів на своїх базах, частину майна в Островках разом із пораненими людьми вивезли на автомобілях німці. До спалення будівель у Волі Островецькій та Островках приходили сюди за добром і українські селяни з довколишніх сіл. Але ці походи для декого з них закінчились трагічно. Поляки влаштовували тут на тих, хто хотів поживитися чужим майном, засідки.

У села, де проживали лише окремі родини поляків, на знищення їх було розіслано невеликі повстанські групи. Відчувши небезпеку, заможніші поляки залишили свої помешкання і виїхали за Буг. Усі або майже всі поляки виїхали з прибузьких сіл: Пулемця, Вільки Угруської, Вишнівки (Опалина), Рівного, Вовчого Перевозу, Висоцька, а також з Мосирської Гряди, Землиці, Вижгова, Піщі, Пульма, частково – з Мосира. Із Замлиння польські мешканці перебралися до Римачів, зі Штуня – до Любомля. У Землиці, Рівному та деяких інших селах місцеві українці попередили поляків про напади. Тут загинули ті поляки, які залишилися (переважно старики та немічні) або повернулися за своїми пожитками. У Перекірці, Соколі, Рівному, Владинополі (нині – Ладинь) українці надавали полякам, що постраждали, тимчасовий притулок, їжу, одежу.

30 серпня 1943 року антипольська акція на Любомльщині завершилась, якщо не враховувати напад на деякі польські родини у селі Бірки на початку 1944 року. Всього у ній загинуло у 1943–1944 роках 1829 поляків (в тому числі вісім аківців, які полягли у боях з упівцями) у Любомльському та 59 – у Шацькому районах. Ці жертви відомі за прізвищами.

Від вересня 1943 року бере відлік польська агресія. У Римачах та Ягодині, де скупчилось після упівських нападів польське населення, комендант округу АК Любомль Казимір Філіпович "Корд", який до війни учителював у Бірках, Перекірці та Новому Ягодині, сформував два партизанських взводи загальною кількістю понад 80 осіб (першим командував Міхал Струсь "Поціск", другим – Кароль Дичко "Піка") і вже 2 вересня 1943 року вчинив збройні напади нібито на відділи УПА в Лисняках та Красноволі. Насправді ніяких відділів УПА там не було. (Повстанські сотні з куреня "Лисого" після антипольських акцій відійшли у місця свого постійного розташування, залишивши без захисту навколишні українські села. Лише у Запіллі, Гущі, Перекірці, Штуні, Коцурах після перших польських нападів місцеві жителі організували невеличкі відділи самооборони. На озброєнні окремих з них було по кілька гвинтівок хіба що для подачі сигналу тривоги). Під час нападу поляки вбили п'ятеро беззбройних жителів Лисняків, пограбували і спалили майже всі садиби. На хуторі Близниці, що належав до села Запілля, вони розстріляли дванадцятирічного сина та спалили в хаті дружину і п'ятнадцятирічну дочку віруючого Григорія Лукашука. Після цього бандитський напад було вчинено на село Рівне. Поляки масакрували чоловіків, які працювали у полі, забирали коні, підводи, палили будинки. Під час одного з нападів на Рівне вони пустили з вогнем місцеву Свято-Миколаївську церкву.

Восьмого вересня загін Казиміра Філіповича-"Корда" грабував і палив село Висоцьк. Під час цього розбою загинуло одинадцять мешканців. Почувши постріли, вояки упівської сотні Івана Зарічнюка "Ворона", які щойно прибули для розквартирування у село Бовтуни, вирішили оточити нападників у Висоцьку. Однак спонтанна акція в густому тумані була невдалою. Сам сотник з двома молодими необстрілянними вояками наштовхнувся на передову заставу поляків. Усі троє були поранені і добиті багнетами. Решта бійців сотні, втративши командира, припинила акцію. Поляки ж підбадьорені таким успіхом повністю спалюють невеличке село Бовтуни, замлинські хутори, грабують худобу і вбивають мешканців. Всього під час кількох наскоків на Замлиння поляки вбили дев'ятеро його мешканців.

10 вересня 1943 року командиром третьої сотні куреня "Лисого" замість вбитого поляками Івана Зарічнюка "Ворона" призначено чотового Миколу Яценюка "Чумака" родом із Запілля. Після цього він переніс штаб сотні у село Гороховище, що розташоване на північ від залізничної колії Любомль-Ягодин. Українські села, які належали до тодішнього Любомльського та південної частини Головненського районів, залишились беззахисними. Водночас до польського анклаву у Римачах приходить на допомогу з Ковельщини партизанський загін АК поручника Владислава Чермінського "Яструба". 12 жовтня він разом із загоном Казиміра Філіповича атакує українські села Полапи та Сокіл. У першому вони вбивають, спалюють, сколюють багнетами 39 мешканців відомих за прізвищами (серед них є діти, жінки, старики), у другому – шестеро стариків. Майже всі хати пущено з вогнем. В Полапах нападники підпалили Свято-Успенську церкву.

Слід сказати, що комендант оонівського запілля у Любомльському районі Іван Покровський-"Донський" звертався ло вищого свого керівництва по військову допомогу, для оборони від поляків. Однак вище керівництво ОУН не відреагувало на пропозиції районного провідника посилити свою військову присутність у терені. Поляки ж, навпаки, у листопаді 1943 року до антиукраїнських акцій на території Любомльського району долучили ще один партизанський відділ АК підпоручника Станіслава Вітамборського-"Малого" з округу АК Грубешів.

22 грудня 50–60 вояків із загонів Казиміра Філіповича та Станіслава Вітамборського переодягаються у форму УПА і під покровом ночі проникають у село Вижгів, виманюють до приміщення школи, де змасакрували родину Івана Зінчука, нібито для надання медичної допомоги священика зі Штуня Миколу Покровського, який тут переховувався, і влаштовують йому нелюдське катування. Йому поляки приписали освячення ножів та сокир для антипольських акцій. Після цієї кривавої розправи нападники почали заганяти жителів у хати, підпалювати їх і розстрілювати тих, хто пробував вискочити з вогню. За якусь годину-другу спопеліло 35 садиб, було розстріляно та спалено у вогні сімнадцять вижгівців, тринадцять жителів Висоцька, по четверо жителів Бовтунів та Штуня, одна мешканка колонії Чмикос, які відомі за прізвищами.

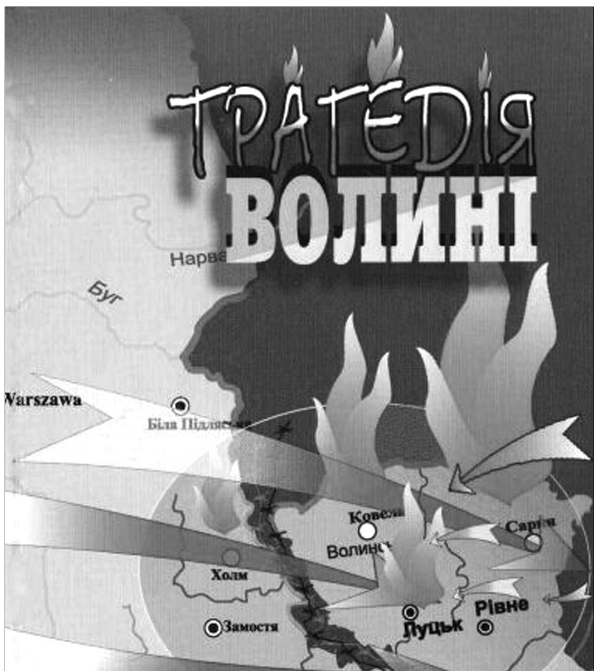

Але найбільше жертв понесло українське населення Любомльського району під час польських нападів наприкінці лютого – у середині березня 1944 року. Так, партизанські відділи із загонів поручників Казиміра Філіповича-"Корда", Збігнєва Сцібора-Рисього-"Мотиля" і Станіслава Кандзелави-"Кані" 21–24 лютого атакували село Чмикос та залізничну колію Ковель-Скиби. У Чмикосі польські вояки вбили 17 місцевих мешканців, троє жителів Вижгова (двоє старих Савчуків-Ольховських вкинули в колодязь), закатували одного мешканця Висоцька та одного мешканця хутора Ликошина і облаштували тут свій постій. Перейти колію Ковель-Скиби для погромів українських сіл, що розташовувались на північ від неї, не дозволили угорці, які тут пильнували переїзди. У перестрілці було поранено польського вояка. Роздратовані невдачею, поляки зігнали на хутір Кам'яницю жителів підгородненських та хворостівських хуторів і влаштували тут їм розправу. Вдалось встановити імена восьми загиблих мешканців Підгородного, одинадцяти – Хворостова, чотирьох – Пілюги. За переказами очевидців, тут загинула 31 особа. Наприкінці лютого вояки батальйону Міхала Фіалки-"Сокола" атакували село Радехів та машівський хутір Запуст. Під час кривавої розправи вбито, зарубано та спалено живцем 29 радехівців та 16 машівців, серед яких були жінки, діти, старики.

Під ранок 29 лютого партизанські відділи поручника Казиміра Філіповича та Міхала Фіалки з двох боків наскочили на село Перекірку, де перебував рій УПА. За інформацією про військово-політичні події на Ковельщині 15–29 лютого, "у висліді бою було знищено поляками около 90% цілого села (спалено), а серед населення є багато жертв (говорять, около 50 чол.)". Шостого березня поляки вчинили напад на село Штунь. Напередодні сюди завітали троє польських вояків і запросили трьох членів самооборони на переговори до Замлиння. Але там місцеві дипломатів закатували. Після цього поляки оточили село Штунь, взяли у полон понад сорок хлопців та чоловіків, загнали їх в урочище Берестина під Замлиння і там замордували.

Останньою кривавою акцією поляків на Любомльщині був напад на село Запілля 18 березня 1943 року одразу після того, як червоні партизани витіснили звідси упівську боївку. Батальйони Казиміра Філіповича-"Корда" та Міхала Фіалки-"Сокола" оточили село, зігнали полонених чоловіків на подвір'я Ковальчуків (Мадричунів), позв'язували їм колючим дротом руки і в клуні під звуки музики влаштували їм криваву масакру. Жменька членів самооборони села пробувала атакувати нападників, але безуспішно. Їм вдалося знищити лише двох бандитів та одного поранити. Нападники ж тут вбили і спалили близько сотні мирних людей, в тому числі жінок, дітей та стариків.

Після розправи над мешканцями Запілля і сусіднього села Лисняки, які тут переховувалися, поляки спалили більшість садиб і місцеву Свято-Миколаївську церкву.

Загалом під час антиукраїнських акцій поляків на Любомльщині у 1943–1944 роках загинуло 522 особи, які відомі за прізвищами (в тому числі 6 упівців). Ще четверо осіб загинуло у спровокованих поляками боях з угорськими частинами.

В розповідях про кожний населений пункт Любомльського та Шацького районів я намагався, згідно з розповідями очевидців (українців, поляків, євреїв), згідно з доступними публікаціями та документами, максимально точно змалювати обставини 1939–1945 років, передати характер українсько-польських стосунків та збройних нападів як з одного, так і з другого боку. Хоча, зрозуміло, що деякі недомовки залишилися за рамками дослідження, бо хто хоче виносити на люди не зовсім приємні речі. Але й зібраний мною матеріал, гадаю, дає уявлення про українсько-польське протистояння під час минулої війни на заході Волині.

Закінчення. Початок у №44–45.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

СПРАВИ МОВНІ Й ЗАМОВНІ

Терновий вінець з чола вічного, як колись здавалося, оберігача національних духовних святинь, до яких ми зазвичай відносимо найперше мову, давно пора зняти. Немає ні простого, ні складного народу, а є людність совісна і безсовісна. А можна сказати й складніше – національно заангажована і національно індиферентна, що пояснювати ніби не годилося б, але треба. Знову ж таки у формі запитань і відповідей, інакше обов'язково ступиш у гучнофразове болото, де місяться ура-патріоти. Так от чому українозбудним став не доробок Котляревського, Гулака-Артемовського, Квітки-Основ'яненка, Гребінки, Петренка, а тоненький "Кобзар" Т.Г.Шевченка! Мова ж там і там практично та сама. За одним, але надзвичайно істотним винятком: Шевченко історично народною нашою мовою освятився. І вилучив зі світовідчувальної своєї палітри щонайменший натяк на нехтування її богонадихнутістю, тобто скрижальністю, котра існує навіть у сороміцькій пісні.

Приймаючи в себе мову як, за Потебнею, "перший і основний" засіб прогресу, кожен із державних і бездержавних етносів історично засвоїв ще один із постулатів геніального нашого вченого, який твердив: "Мова не є лише певною системою прийомів пізнання. Як і пізнання не відокремлене від інших сторін людського життя. Пізнаване діє на нас естетично й морально. Мова є сукупно шляхом усвідомлення естетичних і моральних ідеалів, і в цьому сенсі різність мов не менш важлива, ніж…пізнання". Дивуватися з огляду на це з органічної українофобності розмаїтих Чечетових, Грачів – даремна трата душевних сил. Те саме стосується й всезагального очікування моменту, коли заговорять по-українськи Клюєв, Ахметов, Азаров. Наперед скажу – ніколи, позаяк їхні естетичні й моральні ідеали, навіть якщо такі насправді існують, можуть у найкращому випадкові бути всього лиш добросусідськими. У що, втім, важко віриться при згадці про таку високодуховну особу, як М.Костомаров, що любити рідну по материнській лінії Україну любив, але (разом, до речі, з М.Драгомановим) був переконаним общеросом. Переступ Рубікону державности не відбувся і в свідомості П.Куліша – одного з найзапекліших (разом з Костомаровим і Драгомановим) охоронців права нашої мови на художню самостійність, що буквально змушує наголосити на недостатності тривіальної, загалом, формули, згідно з якою українцем є той, хто поважає українську мову, а ще краще – нею повсякдень спілкується.

Аби не множити стривожені згуки тих, хто на Куліша чи Драгоманова молиться, переступлю з віку XX у вік XXI. А точніше – на зганьблений наш Майдан, де кілька днів, а то й цілий тиждень витав Дух України Горньої. Хто і що його збудило й розпростерло над столичним і приїжджим людом – не до кінця з'ясовано. Принаймні для тих, хто з метро чи з автобуса виходив всього лиш патріотом, а ставав людиною, катарсисно переродженою. На жаль, ненадовго, але достатньо для того, аби нагадати (принаймні дітям Майдану) про ще одне, вкрай лапідарне судження О.Потебні: "Послідовний націоналізм є інтернаціоналізмом". Не марксо-ленінським і не імперськи слов'янофільським, а загальноцивілізаційним, живленим культурою Давнього Єгипту, Еллади, європейського Середньовіччя, здобутками науки й техніки поколінь, що залишили по собі мощені дороги, віадуки, Венецію, Париж, усесвітню банківську систему, залізниці, заводи, летовиська, космодроми, дали життя комп'ютерам і комп'ютерній мережі. Зрозуміло, що безпосередня дотичність до цього всього України й українства мало-, а подекуди й зовсім непомітна, але ж це не завадило високотехнологізованій Європі нами мізерний відтинок часу гордитися. І ми теж раділи з уваги до нас світу аж ніяк не взірцевого. Але давно вже звиклого до верховенства права, до чистих лісів, високих врожаїв, поваги до щопоколіннєво зважуваної на терезах сумління вітчизняної історії і її речника – рідномовної поезії, прози, ріднодухої музики, спорту. Так-так, спорту, що й у лабетах комерціоналізму має національний прапор і національний гімн (вкупі, зрозуміло, з високими результатами) духовною своєю візитівкою. Чи стосується це чи й не з колиски зманкрутілого Андрія Шевченка? І більшости спортивної еліти та тренерського її складу, на фоні яких уважливе добирання Дмитром Чигринським питомо рідноземної лексики видобуває з грудей схлип вдячности. Не за мову і вимову, а за прозирувану за ними інтелігентність людського єства, яке для того й усім нам інтенційно дароване, аби ним нічого не нищити. А тільки прирощувати. На стадіоні – не пропущеними чи забитими голами, а в побуті – своєю схожістю з Бекхемом, Марадоною, Бекенбауером. Але не з Лобановським, Бишовцем, Кварцяним, загальнокультурний і загальногромадянський еквівалент присутности яких в українському спорті є нульовим.

Аби нікому не здалося, що цей міркувальний віраж знову зациклиться на мові і мовленні, нагадаю: національність і національний характер, рівно ж як національна духовна заангажованість, кожний окремо взятий соціум употужнює навіть при тому, що його зверхники (приклад – всі повоєнні німецькі канцлери) не стали і не хотіли ставати прислужниками реквізантів-сусідів. Те саме стосується ставлення до "міжнародних" мов, повна до яких байдужість не виключає цікавости до всього на них сотвореного і, зрозуміло, з них перекладеного. Рівноцінність чи нерівноцінність останнього – проблема надто складна і не в ній, наразі, камінь спотикання у суперечках про розвинуті й нерозвинуті національні культури. Я, приміром, згоден, що Париж і Київ порівнювати як національні столиці намарне: у Києві українців, себто людей, що мислять, хай мені Бог простить, по-українськи, критично мало. Але що таке мислити по-українськи? Якщо взяти політичну екс-еліту, це мало б означати не розбігатися по карликових партіях, не розводити хабарництво, навипередки не красти, не ставити чорти зна на які гроші придбану дорогу іномарку якнайдалі від місця проведення чергового мітингу і не розводитися на цьому мітингові про корупцію. Звісно, що це не означає, ніби українець не може бути багатим. Чому ж, може і навіть повинен. Але не за рецептами тих, хто Україну два вже десятиліття грабує. Малорос, хохол і москаль (не кожен, правда, москаль, малорос і хохол і не кожен нувориш-єврей, вірменин чи грузин) – це не просто бракований людський матеріал, а матеріал отруйний. Який не встидається встановлювати пам'ятники Катерині Другій і Сталінові, зберігає вулиці Леніна, Кірова, Свердлова як означення нев'янучої мрії про повернення до імперського лона. За рахунок, питається, чого? Ущемлення конституційного мого права на розвитковість. Мою і держави. Але держави найперше.

Яку при цьому ціну має україномовність Грищенка, Литвина? Та таку саму, як україномовність пересічної базарної торговки, що заради минущого зиску затулить носа і всучить тобі те, що підлягає негайному знищенню. Це саме стосується й більшости тих "лицарів", які воюють за мову, але зброєю у цій війні мають не високий моральний авторитет, а всього лиш фразовий матеріал. Не "чисті, як шкло", а брудні, як підметні осколки колись сяючих радянських вітрин, вони ще й ранять мою (і хіба лиш мою?) свідомість тим, що до них прислухаються, їм вірять. А з тим і звикають до думки, що ми, українці, давно вже є. І якби не кляті москалі, вже мали б свої видавництва, пресу, спорт, політичну й культурну еліту.

Господи, яка наївність. Так і хочеться поспитати (але кого?), а хто заважає, для прикладу, Юлії Тимошенко патроновану нею газету "ВВ" урідномовити? Чи вона для неї вже рідномовна? Запитаю й іще: "Хто змушує киян купувати повну рецидивно імперської зверхности щоденну макулатуру за наявности газет "День", "Газета по-українськи", "Україна молода" львівських, тернопільських політичних і неполітичних видань?" Судячи з того, як радо "УТ-1", короткохвильові радіоканали перейшли на двомовність, навіть натяку на розумну стриманість у далеко ще не вирішеному духовному двобої політичного вандалізму з Україною, відтертою від політичної й господарської діяльности тандемом балакунів та влади, поки що не видно. Підкреслюю – поки що: Небо в людських душах не спить і не обов'язково хмариться. Куди більш загрозливою для сучасного українського політикуму є його – Неба – ясність, яка рано чи пізно прийде. Але стане переможною тільки за умови усегромадської чистки Авгієвих стаєнь не лише в душах міністрів та прем'єр-міністрів, а й у кожній людській середині.

Не хотілося, але наостанок скажу: всяк, хто засолює наші поля, хто вирубує спершу засмічені, а потім розікрадені ліси, хто труїть ріки, торгує фальсифікатом, хто, нарешті, щокрок бреше – є україножером. При тому що "рідніщим", то страшнішим. Це, звісно, не усуває потребу боротьби з україножерством чужомовним, котра вимагає максимального напруження не горла, а сумління, праця якого куди важливіша за вседержавні диктанти.

Галасливі підписанти, які ними повертаються на газетні трибуни, не мали б що робити у державі робітній, де більшість ініціативних громадян поки що всього лиш чимось торгує чи торгувати хотіла б. Проте є вже серед них пани й пані з сяким-таким капіталом, певними виробничими потужностями, що (а не диктанти) найпаче потрібно для усамостійнення як нашої економіки, так і культури, котра замість боротися з розмаїтими ідейними ворогами, розпочала б нарешті боротьбу з власною тотальною відсталістю. Для цього треба не так вже й багато: крім виведених з тіні грошей повну її – культури – націоналізацію. Влада цього боїться, позаяк не вона, а інтелігенція і промисловець та фермер, інтелігенція і профспілки, нарешті, інтелігентна Верховна Рада унеможливлять засилля бюрократії, зроблять її підконтрольною. Запрацюють вільні суди, вільна й совісна преса, що поставить крапку чи принаймні пришвидшить наше виборсування з комунізованого імперського болота, чиїм спадкоємцем за самовбивчою логікою хоче навіщось бути Партія регіонів. А може й не хоче, а її на це підбивають? Ті, хто з нею по той бік всього лиш словесних барикад. Правда, україномовних і неукраїномовних, але що це у вседержавному житті міняє чи вже поміняло? Поки що нічого. Хіба розперезало "п'яту колону", якій не гріх нагадати, що сила множить безсилля, а сила брутальна – страх, який матеріалізується всевладним холопством. Це, до речі, звичний політичний мундир наших сусідів, чим докоряти їм гріх. У нас не було ні Івана IV, ні Петра I, а обидва Миколи й Олександри хоч Малоросію поховали, зате прогавили Україну. Не Грушевського, а Франка, чиє поставання забрало вік XIX, XX і може не закінчитися у віці XXI. Прикро, якщо станеться саме так. Бо ми, правду кажучи, нічому не вчимося. У самих себе. Бо й собою поки що не є. А хто ким. Хоч українство на нас чекає. Трудяще. І, звісно, самопідсудне…

Григорій ШТОНЬ
7 листопада 2010 р.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ЛІТЕРАТУРНИМИ СТЕЖКАМИ

"ЗАЛИШТЕ МЕНЕ, МЕНІ ДОБРЕ"

Як доконали Миколу Гоголя

Віктор ЛУПЕЙКО

Після жорстокого удару "революціонера-демократа" Віссаріона Бєлінського по Гоголю 1847 року (інсинуаційно-людиноненависницьке "Письмо к Гоголю") наш земляк тяжко і повільно виходив з психологічного та фізичного знеможення й оживав. В "Авторской исповеди" письменник розповів про пригнічений стан душі після виходу своєї книжки, що мала назву "Выбранные места из переписки с друзьями", про бажання виборсатись із цього стану. На початку 1848 року Микола Васильович через Сирію та Палестину помандрував до Єрусалиму поклонитись святим місцям. Та бажаного душевного просвітлення ці мандри Гоголю не принесли. Мученицькі сумніви не полишали його. Того ж року письменник покинув зарубіжжя, де загалом прожив 12 років і доживав свого трагічного віку на Батьківщині, точніше у Росії.

Дослідник Ю. Гаєвський у книжці "Гоголь" (Москва, 1956) на стор. 343 писав: "Як неприкаяний метався він по Росії: то їхав в Одесу до Трощинського, то до мами у Василівку, то у Петербург, то в Москву. Він зістарився, занурився у самого себе, в його русій шевелюрі бризнула сивина, очі запали й потьмяніли. Нічого не залишилось від колишнього Гоголя – веселого, чепурного, який розсипав жарти, котрий спрагло любив життя...". 30 липня 1847 року письменник повідомляв своїй добрій знайомій Анні Вієльгорській: "За своє утримання ніколи не плачу. Живу сьогодні в одного, затра в іншого. Приїду до Вас теж поживу, не заплативши ні копійки" (В.Вересаєв. Москва. Жизнь Гоголя. 1986). Письменник був безсрібником – не мав ні будинку, ні грошових заощаджень. Наприкінці свого життя далеко не зайві рублі через приятелів роздавав студентам. Мав лише невеликий чемоданчик, в якому тримав найнеобхідніше.

Гоголезнавці (далеко не всі) збирались було пролити світло на жахливо-містичну роль священика із Ржева Тверської губернії Матфея Константинопольського, який увійшов у світ Гоголя як хижа й темна сила. Та переважна більшість дослідників обійшла цю тему. А згаданий священик мав природний дар оратора та гіпнотизера. Можливо, він був схожий на Гришку Распутіна, який так чорно впливав на родину віруючого імператора Росії Миколи II. Отець Матфей зголосився стати духовним наставником Гоголя і заповзявся "очистити совість" письменника й приготувати його до "непостыдной кончины", як він промовляв. Звернімо увагу: в останні роки свого життя Гоголь полинув у неозорий світ християнства, особливо після паломництва на Близький Схід. Так глибоко, що інші сторони життя у нього відійшли на задній план. Про це засвідчують документи того часу. У першу чергу спогади сучасників Гоголя. Петро Плетньов писав Гроту, професорові філології і перекладачу: "Гоголь – великий знавець церковної літератури". Того ж таки 1848 року Гоголь інформував поета Василя Жуковського: "Я говів і причащався біля гроба господнього. Літургія здійснювалась на самому гробовому камені. Це було вражаюче". 1850 року Микола Васильович писав: "Бачить Бог, що не хотілось би іншого знати, окрім того, що слугує до православного святого імені".

Перший біограф Гоголя Пантелеймон Куліш у праці "Записки о жизни Гоголя" (Москва. 1856) засвідчував: "По дорозі любив Гоголь заїжджати до монастирів і молитись Богу. Особливо сподобалась йому Оптина пустинь на річці Жиздра за Калугою". Тамтешнього Ієромонаха Філарета письменник просив: "Заради самого Христа молітесь за мене". Філарет у свою чергу знав про критичний стан здоров'я письменника, про його спрямування на неприйняття харчів й наполегливо радив, щоб Гоголь хоча б в обмеженій кількості, та все ж таки ними підтримував своє життя, а не лише молитвами. Отець Матфей наполягав на протилежному. Гоголь, на жаль, прислуховувався більше до останнього та продовжував знесилювати себе голодуваннями.

Протоієрей Образцов у своїх спогадах вказував, що під час останнього провідування Гоголя Матфеєм священик вимагав, щоб Микола Васильович зрікся Олександра Пушкіна, мовляв поет був грішником та язичником. Ця вимога так вразила Гоголя, який змолоду боготворив російського поета, що стан письменника різко погіршився. Микола Васильович не міг виконати вимогу Матфея навіть перед смертним одром, хоча, на жаль, так довіряв тому зловісному священику-губителю. Це було непоправним ударом по Гоголю. Письменник Тертій Філіпов засвідчував: "Чи мало це останнє побачення Гоголя з отцем Матфеєм вплив на настрій Гоголя, сказати не можу, але вважаю дуже ймовірним, співставляючи фатальний випадок з іншим подібним йому, в яких такого кшталту впливи отця Матфея не підлягали сумніву. Філіпов вів мову про візит того чорного священика, де змушував цей "душеприказчик" Гоголя зректися Пушкіна" ("Гражданин". Москва. 1874). Немає сумніву в тому, що сам Матфей і прискорив кончину Гоголя.

Москвич Олександр Толстой, у якого в останні роки проживав Гоголь, докладав усіх зусиль для підтримки тяжко хворого письменника. Запрошував різних священиків, найвідоміших московських лікарів, умовляв Миколу Васильовича дослуховуватись до розумних порад, підтримувати себе. Про це йдеться у згаданій книжці В. Вересаєва. Незважаючи на вмовляння Толстого та інших приятелів, письменник згасав на очах. Приречений Гоголь вряди-годи дозволяв собі ковтнути кілька крапель води з червоним вином і продовжував стоїчно голодувати. При цьому лише коротко промовляв: "Залиште мене, мені добре". Це – з листа Петра Плетньова до Василя Жуковського (24 лютого 1852).

Лікар Федір Іноземцев, професор, намагався продовжити життя Гоголя. Та у покоях Олександра Толстого, де помирав Гоголь, остаточно "допомогли" залишити цей світ московські медики, котрі взялись "врачевать" Гоголя. Лікарі Овер та Клименков ставили до вкрай знеможеного тіла Гоголя, навіть на його голову, п'явки, обкладали все тіло помираючого гарячим хлібом, обмотували Гоголя мокрим простирадлом, обмазували милом і т.д. Хворий тяжко кричав, благав, щоб його лишили у спокої. Та "ескулапи"тягали Гоголя по кімнатах, робили кровопускання й похвалялись, що вилікують хворого, і Микола Васильович ще буде дякувати їм за лікування. Дослідник Гоголя, він же й доктор Олексій Тарасенков, згодом стверджував, що всі оці процедури не допомогли письменникові (В.Вересаєв). На цій же сторінці зазначено, що Гоголь від народження мав природну невропатичну конституцію, що, перебуваючи в Італії, перехворів малярією, що в останні 15–20 років страждав на неврастенію тощо. До цих бід варто додати ще й нерегулярне, спонтанне харчування та нескінченні мандрівки.

Великий українець жив стражданнями і болями рідного народу. Він не міг не терзатись у світі, де правили бал городничий Сквозник-Дмухановський, "пріобрєтатєль" Чичиков, поліцейський Держиморда, де не торжествували чесні й світлі у мислях та діях люди, котрих так хотів змалювати великий художник слова в другому томі "Мертвих душ". Пояснюється це просто – у Росії не було з кого позитивних людей писати. У ніч з 10 на 11 лютого Гоголь спалив другий том поеми "Мертві душі". Микола Васильович не міг бути фальсифікатором життя. Вранці 21 лютого 1852 року Гоголя не стало. 24 лютого письменника-мученика ховала засмучена Москва. Совість тодішньої Росії вшановували тисячі москвичів. У похованні взяли участь генерал-губернатор Москви Закревський, поет Хом'яков, попечитель освітянського округу Назимов, філософ Чаадаєв, історик Грановський, драматург Островський. Багато з колишніх приятелів-друзів, які на словах обожнювали Гоголя й довгі роки були поруч з письменником, не прийшли посумувати біля гроба покійного.

"Ми ховаємо славу Росії", – сказав перед труною молодий поет Аксаков. Відспівали по-християнському та й понесли гроб аж до Данилового монастиря за вісім кілометрів від Університетської церкви. Поховали Гоголя під церквою Святого Данила. І. Золотоуський у книзі "По следам Гоголя" (Москва. 1984) доречно процитував слова Аксакова: "Вся мученицька художня діяльність Гоголя, його існування та написання "Мертвих душ" і пізніше їхнє спалення та його смерть – все це велика історична подія. Іван Тургенєв промовив: "У житті і творчості Гоголя була грізна таємниця, яку ще треба розгадати". Тургенєв, Жуковський, В'яземський, нове й старше "пушкінське" покоління російської літератури з болем відгукнулось на смерть Гоголя. Не було думаючої людини, яку б не вразила ця вість. 31 травня 1931 року прах Гоголя було перенесено на кладовище Новодівичого монастиря в Москві. Мир прахові Миколи Васильовича. Й слава великому російському письменникові, одному з найвеличніших українців, який зумів відкрити світові Україну й правдиво намалювати портрет Росії.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р. Передплатний індекс: 09715 Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук" Замовлення № Наклад 4 500 прим. Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9